

POSTANOWIENIE

22 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 22 sierpnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa P. E. i M. E.
przeciwko A. O.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. E. i M. E.
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z 26 sierpnia 2022 r., XIII Ga 1198/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodom do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Powodowie P. E. i M. E. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 26 sierpnia 2022 r., którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu z 12 maja 2021 r., wydany w sprawie przeciwko A. O. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Skarżący sformułowali następujące zagadnienie prawne:

Czy w przypadku gdy Sąd II instancji zmienia zaskarżony przez pozwanego wyrok Sądu I instancji i odmiennie ocenia materiał dowodowy, ma obowiązek przeprowadzić dowody zawnioskowane przez powodów, które zostały pominięte przez Sąd I instancji?

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia SN z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia SN z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie SN z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie

skargi do rozpoznania (zob. postanowienie SN z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia SN z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Postawione zagadnienie nie spełnia powyższych wymagań. Nie stanowi ono skomplikowanego, nierozwiązanego jeszcze problemu o charakterze jurydycznym, lecz wyraża pogląd powodów co do wpływu, jaki wnioskowany dowód mógł wywrzeć na rozstrzygnięcie sprawy. Zgodnie jednak z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Znaczy to, że ocena przydatności dowodu nie należy do stron postępowania, lecz do sądu rozpoznającego sprawę.

Ponadto według art. 398³ § 3 k.p.c. zarzuty dotyczące oceny dowodów prowadzonej przed sądami powszechnymi nie mogą być przedmiotem skargi kasacyjnej. W polskim modelu postępowania cywilnego Sąd Najwyższy jest bowiem sądem co do prawa, nie zaś sądem co do faktu i nie odpowiada trzeciej instancji.

Natomiast przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż

stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżący oparli uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. na argumentacji tożsamej z uzasadnieniem zagadnienia prawnego. W konsekwencji należy powtórzyć przytoczone już wyjaśnienie. Sąd Najwyższy ma ograniczoną kognicję i nie bada zarzutów dotyczących oceny dowodów i prowadzenia postępowania dowodowego (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Zważywszy powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

AD

[f.n]